

כאשר הייתי בחור צעיר בישיבה, אחד מסימני הגדולה של הבחורים היה להחזיק את המפתחות של חדר השיעורים, המשרד, ארון הקודש וכדומה. ולמרות שזה היה עול, הייתי חייב להגיע לתפילה לפני כולם ולפתוח את ארון הקודש בלי הפרעה לתפילה. ^{אוצר החכמה}
13676 ידיעה זו מעודדת מאוד, ונוסכת כוחות לעם הגולה והדווי והמשועבד תחת יד אדוניו.

בתוך הגלות

ועדיין יש מה להעמיק. מדובר על מחשבה לעתיד ולא ידיעה על ההווה, נכון שזה נוסך כוחות ומדרבן ומעודד, אבל זה עתיד ולא הווה. והשבת נותנת כוחות גם בהווה - בתוך הגלות. ננסה ללמוד עוד יותר על עומקה של השבת, בשביל להבין כיצד היא נותנת כוחות לעם ישראל בתוך הגלות המרה והקשה.

הגרף פוטוצקי - סיפור

סיפר כ"ק מרן אדמו"ר מהר"ש מבאבוב זצוק"ל, בשם אביו כ"ק מרן אדמו"ר הקדושת ציון זצוק"ל, בשם זקינו מרן הרה"ק מצאנז זי"ע, כי אחד מהסיבות שעוררו את ליבו של הגר צדק הקדוש רבי אברהם פוטוצקי (בנו של הגראף) לקבל על עצמו דת ישראל, היה המחזה שחזה במו עיניו:

אביו הגראף החזיק באחוזתו יהודי אחד לצחק בו ולשמוח את אורחיו בעת משתה וכדומה. אירע פעם שערך משתה בערב שבת קודש, וכיון שנתאחרה השעה ועמד היום להעריב, ביקש היהודי ממנו שיניחו לשוב אל ביתו טרם כניסת השבת. הגראף, שהיה שתוי מרוב היין ששתה, חרה אפו בו, והחל להכותו מכות נמרצות, וגם את כלביו שיסה בו, ואורחיו ישבו ושחקו.

אחרי שעה ארוכה קם היהודי מן הארץ בשארית כחותיו, ושב אל ביתו חבול ופצוע. וכיון שלא עמד לפניו אלא זמן מועט עד לכניסת השבת, מיהר להתרחץ ולחבוש את פצעיו, ולבש בגדי שבת וקיבל פני שבת מלכתא באנפהא נהירין.

בן הגראף שצפה במעללי אביו, רגז בליבו על הדבר, וחרה לו היטב על אכזריותו והתעללותו ביהודי על לא עוול בכפו. וכיון שפנה יום הבין שבוודאי יהודי זה עני ואביון הוא, ואין לו במה לחבוש את פצעיו, נטל סמים ותחבושות מבית אביו ופנה אל בית היהודי.

ודימה בנפשו כי בוודאי ימצאהו שוכב במיטתו מדוכא בייסורים, ובני משפחתו סובבים אותו בצער על שאין בידם להקל מעליו מעט מיסוריו. מה מאוד נשתומם כאשר נתקרב אל הבית וראהו עומד כמלך בראש השולחן ומקדש על היין כשפניו מאירות, ובני משפחתו עומדים מסביב שמחים וצוהלים, ועל השולחן דולקים שתי נרות.

למראה עיניו נתפלא מאוד, כיצד נשתנה כל כך, בעוד שאך לפני שעה קלה ביזוהו והשפילוהו וגירו בו כלבים להזיקו, ועתה נתעלה ונתרומם עד שדומה למלך. דבר זה השאיר עליו רושם כביר, וזאת היתה אחד מן הסיבות שברבות הימים קיבל על עצמו להצטרף לאומה הישראלית.

[מגן אבות - באבוב, למען תספר, עמ' תת. הובא בילקוט מקראי קודש, שבת, חלק א עמ' תתכט.]